

De ti temaer

Nedenfor finder I de ti temaer, som stammer fra afsnit 5.3. i synodehåndbogen, Vademecum. I kan finde en dansk oversættelse med hele håndbogens tekst her:

[Vademecun dansk oversaettelse.pdf \(katolsk.dk\)](https://www.katolsk.dk/vademecun-dansk-oversaettelse.pdf).

En synodal Kirke, der forkynder evangeliet, er sammen undervejs. Hvordan foregår denne 'vi er sammen undervejs' konkret i dit bispedømme?

Hvilke etaper indbyder Helligånden os til at gå igennem for at vokse i denne "væren sammen undervejs"?

For at svare på disse spørgsmål, indbydes vi til:

- at *tænke tilbage* på vore erfaringer. Hvilke erfaringer fra livet i vores lokale Kirke genkalder disse spørgsmål hos os?
- at *genlæse* disse erfaringer på en dybere måde. Kan vi huske glæden, de fremkaldte? Hvilke vanskeligheder og hvilke hindringer, de mødte på vejen? Sårede de os? Hvilke indsigter gav de os?

Dernæst: saml svarene op for at dele dem. Hvor i disse erfaringer hører jeg Helligåndens stemme? Hvad siger Ånden til os? Hvad skal fastholdes, hvilke perspektiver skal udskiftes, hvilke etaper gennemløbes? Hvilke veje åbner sig for vores lokalkirke?

Når man skal besvare disse spørgsmål, er det vigtigt at genkalde sig, at det at være sammen undervejs fungerer på to tætforbundne måder. For det første er vi på vej sammen *som Guds folk*. For det andet: vi slår følge med hinanden som Guds folk *sammen med hele menneskeheden*. Disse to perspektiver beriger hinanden gensidigt og er brugbare for den skelnen i fællesskab, vi skal foretage med henblik på at nå et dybere lag af *communio (fællesskab)* og nå frem til en sendelse, der bærer mere frugt.

Deltagerne opfordres til at dele deres erfaringer fra deres liv ned frimodighed og åbenhed og sammen at reflektere over, hvad Helligånden vil bringe for en dag gennem det, som de deler med hinanden.

De spørgsmål, der ledsager hvert af de 10 følgende emner, kan bruges som udgangspunkt eller blot som vejledende. Og jeres samtale og dialog må ikke nødvendigvis begrænse sig til disse spørgsmål:

1. Vi er vejfæller.

I Kirken og i samfundet går ved siden af hinanden på den samme vej. I vores lokalkirke- hvem er det så, der 'er på vej sammen'? Og hvem er det, der synes længst væk? Hvordan er vi kaldede til at vokse som 'dem, der går sammen med de andre'? Hvilke grupper eller enkeltpersoner er 'udenfor'?

2. At lytte. At høre på hinanden.

At høre på hinanden er den første etape, men den forudsætter åbne hjerter og et åbent sind uden fordomme. Hvordan taler Gud til os gennem dem, hvis stemme vi indimellem overhører? Lytter man til lægfolket - og hvordan - især hvad gælder kvinder og unge? Hvad er det, som dels faciliterer at vi hører efter, dels hindrer at vi gør det? Hvor meget lytter vi til dem, der befinder sig i udkanterne? Og hvordan integreres det, som ordenssamfundene har at sige? Hvor går vores egne grænser m.h.t. at lytte - særlig når det gælder dem, vi ikke er enige med? Er der rum for, at minoriteterne kan komme til orde, især de, der lever i fattigdom, er marginaliserede eller socialt udstødte?

3. At tage ordet.

Alle er inviterede til at sige noget, frimodigt og i fuld frihed, i kærlighed og sandhed. Hvad gør det muligt eller forhindrer at "tage ordet", ansvarligt og med frimodighed i vores lokalkirke og i samfundet? Hvornår og hvordan når vi til at sige det som er vigtigt for os? Hvordan fungerer forholdet til de lokale medier - og ikke kun de katolske medier? Hvem taler på det kristne fællesskabs vegne - og hvordan udvælges de?

4. At fejre

At være sammen undervejs, gå vejen sammen, er kun muligt, hvis dette grunder sig i en fælles lytten til Ordet og i fejringen af eukaristien. Hvordan inspirerer bøn og liturgisk fejring, hvordan bliver begge dele konkret retningsgivende i vores fællesskab for vores liv sammen og vores sendelse? Hvordan kommer det til at inspirere vores vigtigste beslutninger? Hvordan fremmer vi alle troendes aktive deltagelse i liturgien? Hvilken plads indtager deltagelse i lektor- og akolytembeder?

5. At dele ansvaret i vores fælles sendelse.

Synodaliteten står i Kirkens sendelses tjeneste, den sendelse som vi alle i Kirken er kaldede til at tage del. Eftersom vi alle er missionale disciple, hvordan kaldes så den enkelte døbte til at tage del i Kirkens sendelse? Hvad er det, der hindrer de døbte i at være aktive i sendelsen? Hvad er det for områder, som vi negligerer? Hvordan understøtter fællesskabet de medlemmer, som tjener samfundet på forskellig måde (i socialt eller politisk engagement, i forskning, på uddannelsesområdet, i arbejdet for social retfærdighed, beskyttelse af

menneskerettigheder, beskyttelse af miljøet, etc.) Hvordan hjælper Kirken sine medlemmer til at leve deres forpligtelse over for samfundet på en missional måde? Hvordan sker beslutninger og valg mht. missionale prioriteringer - og af hvem?

6. Dialog i kirken og i samfundet

Dialog kræver udholdenhed og tålmodighed, men den giver også mulighed for en større gensidig forståelse. I hvilket omfang mødes forskellige grupperinger i vores Kirke for at gå i dialog med hinanden? Hvilke steder er der i vores Kirke, hvor folk kommer sammen i dialog - og hvordan? Hvordan fremmer vi samarbejdet med nabobispedømmerne, ordenssamfundene i regionen, lægmandsbevægelserne etc. Hvordan tackler vi forskelle i visioner, konflikter, vanskeligheder? Hvilke særlige problemer er der i Kirke og samfund, som vi bør være mere opmærksomme på? Hvilke erfaringer har vi gjort om dialog og samarbejde med troende fra andre religioner og med dem, der ingen religiøs tilknytning har? Hvordan er Kirken i dialog med andre sektorer i samfundet og hvad kan den lære af dem? Det politiske liv, kulturen, civilsamfundet og folk, der lever i fattigdom?

7. Økumeni

Dialogen mellem kristne fra forskellige konfessioner, men forenet i samme dåb, indtager en særlig plads i det synodale forløbs program. Hvilke relationer har vores kirkelige fællesskab med medlemmer fra andre kristne traditioner og konfessioner? Hvad har vi fælles - og hvordan vandrer vi sammen? Hvilken frugt har vores vandring sammen båret, - og hvilke vanskeligheder har vi mødt? Hvilke skridt kan vi tage for at komme videre sammen?

8. Autoritet og participation

En synodal Kirke er en Kirke, der kendetegnes af og praktiserer meddelagtighed / medinddragelse og medansvar.

Hvordan kan vores kirkefællesskab identificere de mål, der skal nås, måden at nå dem på, og de skridt, der skal tages for at nå dem? Hvordan udøves autoritet og ledelse i vores lokalkirke? Hvordan praktiseres teamwork og medansvar?

Hvordan foretages evalueringer og af hvem? Hvordan fremmes lægfolkets tjenester og dets ansvar? Har vi gjort frugtbare erfaringer med synodalitet på lokalplanet? Hvordan fungerer de synodale organer hos os? (pastoralråd, menighedsråd, præsteråd) Hvordan kan vi tilgodese en mere synodalt præget tilgang til medinddragelse og ledelse?

9. Skelne - *discernment*

I en synodal kultur tager vi beslutninger gennem at skelne det, som Helligånden siger os gennem vort fællesskab som helhed. Hvilke metoder og hvilke procedurer bruger vi i vores beslutningsprocesser? Hvordan kan de forbedres? Hvordan kan vi fremme medinddragelsen i beslutningsprocessen, givet rammen af hierarkiske strukturer? Hjælper vores måde at træffe beslutninger på os til at lytte til gudsfolket som helhed? Hvordan er forholdet mellem høringsfase og beslutning, og hvordan praktiserer vi dette?

Hvilke redskaber og procedurer bruger vi for at fremme transparens og ansvarlighed? Hvordan kan vi gøre det bedre mit en åndelig skelnen - at se og vurdere og træffe valg - i fællesskab?

10. At skoles til Synodalitet

Synodalitet indebærer at være forandringsparat, og en fortsat skoling og læring. Hvordan skoler vores lokale kirkelige fællesskab folk til at blive bedre til at 'gå vejen sammen', til at lytte til hinanden, til at tage del i sendelse og til at gå ind i en fortsat formation? Hvilken formation tilbydes for at blive bedre til at skelne og udøve autoritet på en synodal måde?

